

η σχολική προσευχή

Αυξήστε τα μαθήματα στις Πανελλήνιες, καταργήστε τα αρχαία, αλλά την προσευχή δεν θα την αγγίξετε.

Η συζήτηση γύρω από την κατάργηση ή μη της προσευχής στα σχολεία μου θυμίζει τις συζητήσεις που έκαναν, ερήμην μας, οι θειάδες μας με τη μητέρα μας σχετικά με την επαγγελματική μας αποκατάσταση.

-"Να πάει στο στρατό ο Γιωργάκης. Μήνας μπαίνει μήνας βγαίνει θα πέφτει ο

μισθός".

-"Όχι καλέ, γιατρός να γίνει! Να βγάλει και το σόι μας έναν επιστήμονα"!

-"Γιατί μωρέ να βγάλει τα μάτια του στα βιβλία; Ηλεκτρολόγος να γίνει, αφού έχει στρωμένη δουλειά από τον μπαμπά του".

Τον Γιωργάκη δεν τον ρωτούσε ποτέ κανείς τι ήθελε.

Σήμερα, για το θέμα τη προσευχής συζητούν οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι κι οι γονείς, ενώ τους μαθητές δεν τους ρωτάει κανείς. Οι μόνοι, όμως, που θα έπρεπε να έχουν λόγο στο συγκεκριμένο θέμα είναι οι μαθητές και ο Θεός. Επειδή, ο Μεγάλος για κουβέντα έχει όση όρεξη έχει κάποιος το πρωί πριν πιει καφέ, η απόφαση πρέπει να παρθεί από τους μαθητές.

Μπορεί προσωπικά να θεωρώ πως η προσευχή είναι τόσο χρήσιμη για τους μαθητές όσο μια γόμα, την ώρα που εκείνοι γράφουν με στυλό, αλλά όταν ήμουν μαθητής είχα μερικούς πολύ καλούς λόγους για τους οποίους θα έκανα ακόμα και κατάληψη, ώστε να μην καταργηθεί η προσευχή. Γιατί χωρίς πρωινή προσευχή:

1) Θα είχαμε μείνει από απουσίες

Το κομβικό δεκάλεπτο που κρατούσε η προσευχή, ήταν αρκετό, ώστε να φύγεις από το σπίτι σου την ώρα που ξεκινούσε και να καταφέρεις να μπεις στην τάξη δευτερόλεπτα πριν τον καθηγητή γλιτώ νοντας την απουσία την πρώτη τη ώρα.

2) Θα είχαμε περισσότερη ώρα καθαρού μαθήματος

Και τι θα κάναμε εκείνο το δεκάλεπτο που κρατούσε η προσευχή; Θα στεκόμασταν απέναντι από τους καθηγητές και θα κοιταζόμασταν μέχρι να δούμε ποιος θα γελάσει πρώτος; Όχι, εκείνο το δεκάλεπτο, θα έχανε τη θέση του από τον 'Μαντίθεο' του Λυσία ή τις βασικές αρχές πιθανοτήτων.

3) Θα πηγαίναμε λιγότερες εκδρομές

Στο δημοτικό με το που τέλειωνε η προσευχή, μια φορά το μήνα, αρχίζαμε να φωνάζουμε "ΕΚ-ΔΡΟ-ΜΗ, ΕΚ-ΔΡΟ-ΜΗ". Στο γυμνάσιο, η κατάσταση άλλαξε λίγο. Το "ΕΚ-ΔΡΟ-ΜΗ, ΕΚ-ΔΡΟ-ΜΗ" αντικαταστάθηκε με το "ΒΟ-ΛΤΑ, ΒΟ-ΛΤΑ". Όπως και να έχει, αν είχε καλό καιρό και οι καθηγητές βαριόντουσαν όσο και εμείς να κάνουμε μάθημα, αφού μας το έπαιζαν για λίγο δύσκολοι τελικά υπέκυπταν στις πιέσεις μας και μας πήγαιναν βόλτα σε κάποιο κοντινό πάρκο. Αν καταργηθεί η προσευχή τότε θα φωνάζουν οι σημερινοί μαθητές τα "ΕΚ-ΔΡΟ-ΜΗ" και τα "ΒΟ-ΛΤΑ" τους;

4) Δεν θα ξέραμε τι μάθημα είχαμε την πρώτη ώρα

Η ερώτηση "τι έχουμε πρώτη ώρα" στις 08:15, ενώ στο background παίζει το "...τον άρτον ημών των επιούσιον δος ημίν σήμερον..." ακούγεται σε ένα σχολικό προαύλιο περισσότερες φορές από όσες η φράση "σποτ σουτέρ" σε μετάδοση του Δημήτρη Χατζηγεωργίου.

5) Δεν θα ξέραμε από ποιον να αντιγράψουμε

Αυτό ισχύει για τις πρώτες προσευχές της πρώτης γυμνασίου και την πρώτη της λυκείου, όταν δεν ξέραμε ακόμα το επίπεδο των συμμαθητών μας. Την προσευχή δεν την έλεγε ποτέ ο χειρότερος μαθητής, ούτε κάποιος μέτριος. Επομένως, εντοπίζοντας τους 2-3 μαθητές της τάξης που αρέσκονταν στο να λένε την προσευχή, ήξερες πίσω από ποιον έπρεπε να κάτσεις, ώστε να παίρνεις τις απαραίτητες βοήθειες στα διαγωνίσματα.

6) Θα νομίζαμε πως θα έπεφτε απροειδοποίητο στην Άλγεβρα κάθε φορά που

ήμασταν αδιάβαστοι

Κατά τη διάρκεια της προσευχής έβγαιναν οι πρώτες φήμες σχετικά με πιθανά απροειδοποίητα διαγωνίσματα κατά τη διάρκεια της ημέρας. Έτσι, αν ήμασταν αδιάβαστοι στο μάθημα για το οποίο υπήρχε η φήμη, πέρα από τη δυνατότητα να κάνουμε κοπάνα, είχαμε την ελπίδα πως προσευχόμενοι στο Θεό, θα γλιτώναμε το τεστ. Όταν δεν έπεφτε, νομίζαμε έστω και λίγο πως είχε βάλει και ο Θεός το χεράκι του.

7) Δεν θα μαθαίναμε τα SOS

Όποτε είχαμε προειδοποιημένο διαγώνισμα, αλλά δεν είχαμε διαβάσει τίποτα, κατά τη διάρκεια της προσευχής μαθαίναμε από τους άλλους τα sos, είτε για να τα διαβάσουμε μέχρι να μπει ο καθηγητής στην τάξη είτε για να προετοιμάσουμε τα σκονάκια.

8) Δεν θα ξέραμε κόντρα σε ποιο τμήμα θα παίζαμε μπάλα

Την άγια ώρα της προσευχής γίνονταν τα καλύτερα ποδοσφαιρικά 'κανονίσματα'. Αποφασίζαμε με ποιο τμήμα θα παίζαμε μπάλα σε κάθε διάλειμμα, ενώ όταν η προσευχή ήταν διαρκείας (βλ. Πάσχα που λέγαμε το 'Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι...'), βγάζαμε και σύστημα και τα man-to-man.

9) Θα καταργούνταν ο αγιασμός

Χωρίς προσευχή τι θα γινόταν ο αγιασμός; Θα ερχόταν ο παπάς θα μας ράντιζε και θα γυρνούσε στην ενορία του χωρίς να πούμε ούτε μια προσευχή; Και χωρίς αγιασμό, τι χειρότερο μπορούσε να μας συμβεί;

Θα είχαμε μία μέρα περισσότερο μάθημα το χρόνο για να καλύψουμε το κενό. Αν

προσθέσουμε και τα καθημερινά δεκάλεπτα, ελλείπει προσευχής, οι σχολικές μέρες και ώρες θα αυξάνονταν επικίνδυνα.

10) Δεν θα ήμασταν καλοί στο Trivial Pursuit

Πώς θα ξέραμε να απαντάμε σε ερωτήσεις επιτραπέζιων παιχνιδιών του τύπου: "Για πόσες μέρες μετά το Πάσχα λέμε την πασχαλινή προσευχή"; "Συμπλήρωσε τη φράση: Άγιος ο Θεός, άγιος ισχυρός, άγιος αθάνατος....", "Ποια προσευχή είναι γνωστή και ως 'το σύμβολο της Πίστεως'";

11) Θα χάναμε τα καλύτερα κουτσομπολιά

Μπορεί αρκετοί μαθητές να μην έρχονταν στην προσευχή για να ξεκλέψουν λίγη ώρα για ύπνο, αλλά το δεκάλεπτο της προσευχής ήταν το μοναδικό χρονικό διάστημα που μπορούσες να δεις σχεδόν όλο το σχολείο συγκεντρωμένο στο προαύλιο.

Έτσι μπορούσες να κουτσομπολέψεις τους πάντες. Χώρισε επιτέλους η Μαίρη με εκείνο τον χλέμπουρα από το Πολυκλαδικό; Γιατί έφαγε ωριαία χθες ο Μήτσος από το Α3; Θα πάμε φέτος τριήμερη;

12) Θα χάναμε την εμπειρία της προσευχής εντός τάξης

Τις ημέρες που έβρεχε, δεν μπορούσαμε να μείνουμε στο προαύλιο για την προσευχή, οπότε κάθε τμήμα πήγαινε στην αίθουσά του και έβαζε εκεί σε εφαρμογή την μικρή τελετή. Ένας μαθητής σηκωνόταν στον πίνακα, κάτω από την εικόνα του Χριστού, και άρχιζε να 'ψέλνει'. Οι υπόλοιποι στεκόμασταν ευλαβικά δίπλα στα θρανία, ανοιγοκλείνοντας το στόμα μας, όπως οι παίκτες της Εθνικής όταν στο γήπεδο ακούγεται ο εθνικός ύμνος, βάζοντας το λιθαράκι μας στη σχολική κατάνυξη. Κανείς άνθρωπος δεν αξίζει να μην το έχει ζήσει αυτό, έστω και μια φορά στη ζωή του.

13) Θα καταργούνταν και το διάλειμμα

Μην το γελάτε. Έτσι χάνονται σιγά σιγά τα μαθητικά κεκτημένα. Ένα πρωί εντελώς ξαφνικά η τρίγωνη τυρόπιτα του κυλικείου παύει να έχει γωνίες και αντικαθίσταται από μία στρογγυλή, ένα άλλο πρωινό καταργείται η προσευχή και αυξάνεται ο καθαρός χρόνος μαθήματος. Ποιος, λοιπόν, μας εξασφαλίζει ότι αύριο μεθαύριο δεν

θα καταργηθεί και το διάλειμμα;

Γιώργος Μυλωνάς

Oneman.gr